

Gat aan zee

Het is zo stil, zo rustig, zo vreselijk saai hier. Ze heeft al een paar keer rondgekeken in hun nieuwe straat of er kinderen waren om mee te spelen, maar het lijkt wel of iedereen nog op vakantie is.

Ze mist de speeltuin voor hun oude flat waar ze altijd speelde met Mo, Sarah en Nour. Van waar ze nu zit, ziet ze alleen duinen, struiken, soms een naaldboom, en verder niets.

Sinds ze wist dat ze gingen verhuizen, is ze chagrijnig. En nu ze echt in dit gat aan zee wonen, is het alleen maar erger geworden.

Het hoogtepunt van vandaag is samen met papa bramen zoeken voor mama's nieuwe hobby: jam maken. De bramen zijn zalig zoet en zuur, donkerrood, bijna zwart. Ze moet zich bedwingen om niet steeds uit de bak naast haar te snoepen.

Ze gaat op haar rug liggen en laat de zandkorrels door haar vingers glijden. Langzaam schuiven de wolken voor de zon. Zo gaat het al de hele dag: zon, wolken, zon, wolken.

Aan zee zou het beter worden. Voor Carlos, haar broertje dan. Hij is allergisch voor bijna alles en hier is schone lucht. Maar zij verveelt zich rot. Gelukkig is de zomervakantie over twee weken voorbij. Op school hoeft ze in ieder geval niet te bedenken wat ze de hele dag moet doen.

'Kijk, Mira,' roept papa. 'Een paard.'

Hij wil zeker grappig zijn. Hier trapt ze echt niet in. Mama zou "Mira, un caballo, Mira," zeggen.

Zij is Spaans. In Spanje betekent mira kijk. En caballo is een paard.

Hoog gehinnik. Doet papa dat? Zó goed kan hij paarden toch niet nadoen! Ze vliegt overeind.

Daar op een heuveltje staat een wit paard met zwarte stippen. Het is net Kleine Witje, het paard van Pippi Langkous.

De wind speelt met zijn manen, zijn staart zwiept heen en weer. En dan komt ook de zon nog tevoorschijn. Weg slechte bui! Als er wilde paarden zijn, valt het hier misschien toch wel mee. Ze trekt een pluk gras uit het zand en loopt langzaam op Kleine Witje af. Niet in zijn ogen kijken, dan schrikt ie misschien. Dan ziet ze het hoofdstel, de loshangende teugels, het lege zadel...

Dit is geen wild paard. Net zat er nog iemand op.

Als ze hem bijna kan aanraken, steekt ze langzaam haar hand naar voren. Het paard hapt heel voorzichtig het gras eraf. Ze aait zijn hals en raapt snel zijn teugels op. Een warme gloed golft achter haar borst. Een paard aaien, dat heeft ze zo gemist. Pascal borstelde ze elke dag.

Ineens trekt het paard met zijn hoofd. Ze kan hem net houden. In de verte klinkt geschreeuw.

'Texas! Texas!'

Een jongen komt aanrennen, zwaaiend met een groot touw. Het rode sjaaltje om zijn hals wipt op en neer, goudkleurige insignes blinken op zijn hesje. Hij heeft een rare wijde overbroek aan met franjes aan de zijkanten, een grote bruine hoed hangt aan een koord op zijn rug.

Een cowboy in de duinen met een lasso. Wat een aansteller...

Het paard begint steeds wilder met z'n hoofd te trekken, hij wil steigeren, vluchten.

Ze kan hem bijna niet houden. Ziet die nepcowboy niet dat hij hem bang maakt?

'Doe die lasso weg!' roept ze. 'Ik heb 'm toch al!'

De jongen aarzelt, maar hij doet het toch.

Het touw verdwijnt achter zijn rug.

Texas wordt direct rustiger.

'Stil maar,' fluistert ze met haar hand op zijn fluweelzachte snuit. 'Alles is goed.'

Van onder zijn lange wimpers kijkt hij haar aan.

Het is net alsof hij haar begrijpt.

Ze hoort ze pas als ze vlakbij zijn. Een bruin paard komt naast Texas staan, de vrouw op het zadel pakt de teugels van haar over. Haar gezicht is bruin alsof ze altijd buiten is.

Mira doet een stap achteruit. Haar handpalmen branden.

'Hier dat touw, Storm,' zegt de vrouw. 'Ik heb toch gezegd: géén asso!'

Dan kijkt ze naar Mira. Ze heeft nog nooit zulke lichtblauwe ogen gezien.

'Bedankt voor het vasthouden. Hoe heet je?'

'Mira.'

'Ik ben Judith,' zegt de vrouw. 'Kun je rijden?'

Ze knikt.

'Wil je morgen mee met een buitenrit? Er is nog een plekje over.'

In de stad reed ze alleen in de binnenbak. Maar wat zegt Nour ook alweer altijd?

Ik heb het nog nooit gedaan, dus ik denk dat ik het wel kan. Nour is stoer. Ze mist hem.

'Supergraag!' zegt ze. Haar hart maakt een koprol. Een buitenrit...

Als ze papa ziet aankomen met de bak bramen onder zijn arm voelt ze een steek in haar maag.

Ze is niet alleen de bramen vergeten, maar ook dat ze helemaal niet mee kan.

Ze moeten hier nog zuiniger doen dan in de stad. De verhuizing heeft veel geld gekost, dat zegt mama elke dag wel een paar keer.

'Kom, Storm,' zegt Judith.

De jongen trekt Texas mee naar een heuveltje, zet zijn voet in de stijgbeugel en zwaait zijn been hoog over het zadel. Aan de andere kant glijdt hij er bijna weer af, hij kan net rechtop blijven.

'Kom morgen maar langs,' zegt Judith voor ze samen met Texas en Storm wegstapt.

'Manege Duinzicht, 11 uur.'

Ze durft niet te zeggen dat ze niet mee kan. Gelukkig zegt papa ook niets.

Na een paar meter kijkt Judith om. 'O ja,' roept ze, 'je bent goed met paarden, Mira. Texas laat zich niet zo makkelijk vangen. Als dank mag je gratis mee.'

Dit is het begin van het boek Het geheim van het verdwenen paard van Ellen Stoop.

Wil je weten hoe het verder gaat?

Kijk op de volgende pagina hoe je het boek kunt winnen.

